

V sobotu 27. septembra sa v ukrajinskej obci Bilky konala božská liturgia pri príležitosti blahorečenia kňaza Petra Pavla Orosa, mučeníka komunistického režimu, zavraždeného v roku 1953 vo veku iba 36 rokov. Zástupca pápeža Leva XIV., kardinál Grzegorz Ryś, v homílii zdôraznil, že sa stal „mostom“ uprostred rozbrojov a konfliktov. „V dnešnom svete, roztrhanom strašnými vojnami, rozdelenom ako nikdy predtým, v ktorom človek stratil schopnosť hlbokého stretnutia a trpí strašnou osamelosťou, potrebujeme ľudí skutočného stretnutia a spoločensva, akým bol otec Peter Pavol Oros,“ povedal kardinál Ryś, arcibiskup Lodže a pápežov zástupca. Pripomenul, že liturgia bola veľmi očakávanou udalosťou, keďže viackrát musela byť odložená kvôli vojne na Ukrajine. V nedeľu si túto udalosť spomenul na audiencii na Námestí sv. Petra aj Lev XIV., pričom vyzdvihol vernosť ukrajinských kresťanov.

Život v znamení lásky

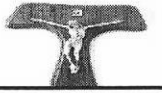
Kardinál Ryś priblížil krátky, no plodný život nového blahoslaveného, celý naplnený dobrotou, milosrdnstvom a láskou. Otec Oros zomrel ako mučeník, pre ktorého kríž nebol iba smrťou, ale celým životom. Jeho viera a spiritualita boli také hlboké, že jeho kolená boli „tvrdé ako podrážky topánok“ od ustavičnej modlitby. Napokon zomrel na kolenách, keď niesol Eucharistiu chorému. „Dnes

vyhlasujeme za blahoslaveného mučeníka, pre ktorého kríž nebol len smrťou, ale celým životom,“ zdôraznil kardinál. Poľský kardinál pripomenul, že nový blahoslavený nešíril svoju vieru traktátmi ani knihami – po jeho kázňach či katechézach nezostali žiadne texty. A predsa v pamäti ľudí zostalo jeho „konanie dobra“. V otcovi Orosovi sa podľa kardinála spájali jednoduchosť a charita: „Bol chudobný, pretože rozdával. A rozdával, pretože vedel byť chudobným.“ Na farách, kde žil, sa nachádzal iba jednoduchý stôl a pár stoličiek, všetko ostatné rozdával. Prijímal ľudí vo všetkých ich potrebách – duchovných i materiálnych – a veril, že núdzni majú vždy dostať to najlepšie a nové. **Milosrdenstvo aj uprostred vojny** Kardinál Ryś využil túto príležitosť, aby oslovil ukrajinských veriacich: „Vy, ktorí už roky trpíte agresiou a vojnou; vy, ktorí ste stratili domovy, majetok a čo je najcennejšie – životy a zdravie svojich blízkych, máte právo očakávať pomoc a podporu.“ Dodal však, že práve v dramatických okolnostiach, keď by bolo prirodzené myslieť najmä na seba, im blahoslavený Peter Pavol Oros odkazuje: „Budte milosrdní!“ Na záver kardinál zdôraznil, že nový blahoslavený dokázal „dýchať oboma pľúcami kresťanstva“ – východným aj západným. Stal sa mostom medzi svetmi, ktoré sa bežne rozdeľujú.

Zdroj: tkkbs.sk

5. október 2025
DVADSIATA SIEDMA NEDEĽA

Resp.: Pane, daj, aby sme počúvali tvoj hlas a nezatvrdzovali si srdcia.

Počas dovoleniek sa na Slovensku objavil prieskum, podľa ktorého sa vyše 40% ľudí u nás obáva rôznych vecí v spoločnosti a necíti sa bezpečne. Ako ohrozenie spomínali vojny, migráciu, ekonomické problémy, sociálnu situáciu a zlé medziľudské vzťahy. Prieskum však ukázal, že ohrozenie a strach majú ľudia z vonkajších faktorov. Obávame sa vecí a ľudí mimo nás. Vláadne v nás nepokoj a neistota.

Sv. František – muž pokoja

V takejto situácii hľadáme prameň pokoja. Myslíme si, že pokoj nastane, keď sa štáty a ľudia dohodnú. Lenže realita je iná. Mnohé zmluvy neplatia. Ľudské slovo stráca hodnotu. V takejto atmosfére je zvláštne, že často ani my kresťania nehľadáme zdroj pokoja mimo týchto ľudských dohôd. Pritom nám stačí pozrieť do evanjelia, kde nám Ježiš hovorí: „*Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam. Ale ja vám nedávam, ako svet dáva.*“ Pri každej sv. omši sa nám to pripomína. Zdá sa však, že sa s obavami, strachmi a nepokojom boríme sami. Je to preto, lebo ešte stále sme Ježišovi neodovzdali svoj život a chceme ho držať vždy pevne vo svojich rukách.

Opakom je náš nebeský patrón. Sv. František si dokázal vždy udržať vnútorný pokoj a k tomu nabádal aj svojich bratov. Ako je to možné? Nuž tak, že on veľmi dobre vedel, že len v Kristovi, v jeho srdci je zdroj pokoja. František vedel, že nemôžeme žiť v pokoji a zmierení medzi sebou, ak nie sme zmierení s Bohom. Františkov život pritom nebol jednoduchší, ako ten náš. Zriekol sa všetkého, žil v absolútnej materiálnej chudobe, v prostredí, kde boli tiež nepokoje, vojny medzi mestami a chudoba. Oproti dnešku neexistoval žiadny sociálny systém. Chudobných bolo určite oveľa viac, ako dnes. To všetko malo vplyv aj na Františkov život. Často mal on, ako aj jeho menší bratia núdzu, hlad a nedostatok. Neraz ich trápila zima, či choroby. No aj v takých chvíľach sa František celkom spoliehal na Boha a v ňom hľadal pokoj srdca. Pre nás všetkých je to inšpirácia a povzbudenie, aby sme aj v čase kríz, obáv, vojen a nepokojov neklesali na duchu a neupadali do beznádeje, či zúfalstva. Vyprosujeme si u Pána dôveru, že Boh má aj náš život vo svojich rukách a nedovolí nás skúšať nad naše sily.

Štefan Albičuk, dekan